

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Aage Frandsen arbejder støt og energisk på at lokke mig i den fælde, men jeg går ikke i den. Jeg kan sige til hr. Aage Frandsen, at i en anden og bedre verden kunne man måske forestille sig et internationalt samfund, hvor man havde mindsteregler om miljøbeskyttelse og måske også mindsteregler om selskabsbeskatning og måske en skat på valutatransaktion – et system, som man måske ad åre kunne nå frem til i FN.

Jamen lad os så diskutere, om der dér skal være flertalsafgørelser. Den debat vil Enhedslisten gerne gå ind i, men det, der er helt afgørende for mig, er, at det er gift at lægge den debat ind i EU-sammenhæng, for i EU-sammenhæng vil den blive misbrugt på det groveste af alle de kræfter, der vil bruge den til at indføre flertalsafgørelser på alle de områder, hvor vi ikke kan lide det, og hvor SF heller ikke kan lide det.

Derfor skal SF da i det mindste have den lille advarsel, inden man med åbne øjne går i den fælde.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg kan ikke lade være med at glæde mig over en debat, der i hvert fald hos mig har efterladt det indtryk, at der bredt i Folketinget er en parathed til at forholde sig til kloge omstillinger, også i tiden fremover. Og jeg synes jo, at vi måske godt kunne hjælpe hinanden med også at få fortalt den lille historie om, at uanset hvem der har været i regering og hvem der har siddet som folketingsmedlemmer, har vi i et samarbejde mellem Folketinget og regeringen faktisk over de sidste 10-15 år magtet en opgave med strukturomlægninger og omlægninger i øvrigt, der vel er større end det, ret mange andre lande har kunnet præstere og håndtere. Det synes jeg så også giver et godt afsæt for de opgaver, vi har i de kommende år.

Jeg har selvfølgelig lyttet mig til, at der var sådan lidt forskellig stemmeføring, da vi nåede til spørgsmålet om, hvordan det skal finansieres. Men jeg mener i hvert fald at have talt mig frem til, at der stadig væk er et flertal, der godt forstår, at hvis det er sådan, at vi skal sikre vores velfærdssamfund ind i det 21. århundrede – og det er vi nogle der vil slås for – så er man også nødt til at forstå, at hvis der er afgifter, som det måske ikke er klogt at opretholde nøjagtigt på det punkt, hvor vi har dem i dag, så skal der findes erstatninger, der sikrer finansie-

ringen af velfærdssamfundet, og som sikrer en fordelingspolitik, der er ordentlig, og som ikke må forringe den fordelingspolitik, vi har i dag. Det er i hvert fald det helt klare sigte og den indgang, vi har i regeringen til den her opgave.

Så var der nogle lidt mere konkrete spørgsmål og bemærkninger, som kaldte på en enkelt kommentar.

Jeg tror, det var fru Charlotte Antonsen, der sagde, at regeringen går ind for flertalsafgørelser. Jeg har faktisk ikke hørt hverken økonomiministeren eller mig selv i dag nævne noget om flertalsafgørelser. Dér, hvor regeringen besluttede at man ville anbefale flertalsafgørelser, var, da vi lagde op til Amsterdamtraktaten med hensyn til nogle klart definerede miljøafgifter, og der er ikke i regeringen nogen ny beslutning på det felt.

Men det er rigtigt, at der foregår en debat i øjeblikket, bl.a. i det parti, jeg tilhører, og at Socialdemokratiets Europaudvalg er på vej med et debatoplæg – jeg har selv glæden af at være et af de ydmyge medlemmer i udvalget – hvor vi fra udvalgets side stiller spørgsmålet: Er det stadig væk klogt at anse enstemmighed på en række områder og specielt på skatteområdet som beskyttelse, eller er der ikke behov for at tage en debat om en række af disse områder, eksempelvis, som hr. Aage Frandsen nævnte, erhvervsbeskatningen? For hvis det er den, der går langsomt, der bestemmer farten, ja, så kommer det til at gå meget langsomt, og man risikerer, at det er de mindst udbyggede velfærdssamfund, der kommer til at lægge finansieringsniveauet.

Det er indgangen til den debat, men det er altså en debat, der er spillet ud med fra det parti, som jeg kommer fra. Regeringen har kun truffet beslutning på det ene felt, som vi traf beslutning om i sin tid omkring Amsterdam. Men debatten kører, og det synes jeg er både klogt og vigtigt.

Så spurgte fru Charlotte Antonsen, hvor meget det, som Europaudvalget fik oplyst tilbage i 1996 om, hvor meget en tilpasning som følge af 24-timers-reglens bortfald ville koste, ville koste i dag.

Hvis jeg må henlede fru Charlotte Antonsens opmærksomhed på, at der den 14. oktober 1999 til Folketingets Europaudvalg er oversendt et bilag, der hedder bilag 703, Almindelig del, hvor der er et svar på et spørgsmål plus et notat på 7 sider om lige nøjagtig den problemstilling, hvor vi belyser, hvad den er nu, og hvad det er